

ETHEM BARAN
Güzelliğini Gördükçe Ağlayasım Geliyor

ETHEM BARAN 1962'de Yozgat'ta doğdu. İlk ve ortaöğrenimini Yozgat'ta tamamladı. 1983'te Ankara Üniversitesi Eğitim Bilimleri Fakültesi Eğitim Yönetimi ve Planlaması Bölümünden mezun oldu. Çeşitli dergilerde öykü, deneme ve eleştiri yazıları yayımlandı. İlk öykü kitabı *Sonrası Ayrılık* 1991'de çıktı. Onu 1994'te yayımlanan *Kurutulmuş Gül Mevsimi* izledi. *Dönüşsüz Yolculuklar Kitabı* (2005 Yunus Nadi Öykü Ödülü), *Unuttuğum Bütün Akşamlar* (2005), *Bozkırın Uzak Bahçeleri* (2006), *Evlirimiz Poyraza Bakar* (2009), *Bulut Bulut Üstüne* (2011), *Zira* (2015), *Döngel Dünya* (2020 Sait Faik Hikâye Armağanı) adlı öykü kitapları ile *Yarım* (2008) ve *Emanet Gölgele Deferi* (2013) adlı romanları vardır.

İletişim Yayınları 3036 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 539

ISBN-13: 978-975-05-3142-2

© 2021 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 1. BASIM

1. Baskı 2021, İstanbul

EDITÖR Duygu Çayırıcıoğlu

KAPAK Suat Aysu

UYGULAMA Hüsni Abbas

DÜZELTİ Büşra Bakan

BASKI Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 45030

Litros Yolu, 2. Matbaacılar Sitesi, B Blok, 6. Kat, No: 4NB 7-9-11

Topkapı, 34010, İstanbul, Tel: 212.613 38 46

CILT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 45003

Mahmutbey Mahallesi, Devkaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,

Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 40387

Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,

Harbiye Mahallesi, Elmadağ, Şişli 34367 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

ETHEM BARAN

Güzelliğini Gördükçe Ağlayasım Geliyor

Gine yazıyon mu?

Babam

He baba, yazıyom.

Ben

İyi, yaz...

Babam

Onun aziz hatırasına...

İÇİNDEKİLER

Boş Geçmeyelim

<i>Furkan</i>	13
<i>Nisa</i>	47

Baş Dönmesi

<i>Gözleri Dolana Dolana</i>	61
<i>Bay WC Sıcak Duş Emanet Alınır</i>	71
<i>Tıkır Tıkır</i>	81
<i>Her Yaz</i>	87
<i>Yedi Kaleminen Yazı Yazarım</i>	99
<i>İthaf</i>	105

Binlerce öykü uydurdum, sayısız defter doldurdum gerçek öyküyü, bütün bu sözcüklerin oturacağı o bir tek öyküyü bulduğumda kullanılacak tümcelerle. Ama daha bulamadım o öyküyü. Ve sormaya başlıyorum, öyküler var mıdır diye.

- VIRGINIA WOOLF, *Dalgalar*

boş geçmeyelim

Furkan

Âşık olduğumu sanıyor herkes. Benim için fark etmiyor. Kimse üstüme gelmiyor ya, daha ne isterim. Hepinizi seviyorum. Gelmeyin üstüme. Bak böyle ne güzel anlaşıyoruz.

Vakit öğleyi geçti ama gökyüzü hâlâ uyanamamış gibi bugün. İnsan şöyle bir sırtındaki rengi kararmış bulutları atar, bir silkinip toparlanır değil mi? Nerdee! Buldunuz gariban Furkan'ı, vurun yerden yere. Zaten üstüm ince. Bu kadar serin olacağını tahmin edemedim.

Sigaram da yok.

Enes telefonu açmıyor; sabaha kadar oyun oynamıştır, şimdi de yatıyordur inek. Onda sigara vardır kesin.

Yağmur yağmasa bari. Ekim sonuna geldik, illaki yağacak. Yağmur geldi kapıya dayandı. Soğuğu da yanına alır bundan sonra; bizim parklardaki krallığımız devrilir, saltanatımız sona erer. Kışın yaşa yazın taşa oturma. Babaannem olsa öyle derdi.

Ankara'nın acıklı göğüne bakarak kendi acınacak halimi bir kenara bırakıp salak salak bir başıma oturuyorum parkta. Şimdiye kadar çoktan gelmeleri gereken benim gibi ber-

duş arkadaşlarımı bekliyorum bu arada ve yapabileceğim en akıllıca şeyi yapıyor, cep telefonumdan bugünkü falımı okuyorum.

Ayağımın dibinde dayılanarak yürüyen bir saksığan.

Bu şerefsizlere hiçbir şey olmuyor. Araba altında kalmış, ezilmiş, ölmüş bir tane saksığana rastlayamazsınız. Ama nerede ölü bir hayvan görseniz, başında bu şerefsizlerden bir tane vardır.

Kediler, köpekler bile bunların şerrinden, şirretliğinden neler çekiyor. Biri yetmezse ikisi üçü bir araya gelip zavallı kedilere bir saldırıyorlar. Hey Allah'ım!

Bira kutusunun halkasını buldu salak, aldı gitti neresine sokacaksa. La oğlum, sen bir salak kuşsun, eşinin parmağına yüzük diye mi takacaksın onu, senin neyine lazım o...

Hemingway'in kitabı dizlerimin üstünde. Niye aldysam yanıma. Akşam yapacağım iş için bana yardımcı olacak sanki. Kitabın içindeki adamlar durmadan viski zıkkımlanıyor, oralarda hava sıcacık, palmiyeler, Gulfstrim... Hemen bir şişe açıyor herifin biri, sonra bir şişe şarap, taze balık, taze sebze...

Saksığanlar çoğaldı mı ne? Dört-beş tane saydım. Hep ay-nılarını mı görüyorum, benim gördüklerim uçup gidiyor da yerine yenileri mi geliyor bilmiyorum ama yiyecek bulma konusundaki ısrarları, inatları, azimleri beni hasta ediyor. Şu kuşlar kadar olamadım diyorum kendime. Sabahları niçin uyandığımı, daha doğrusu yeni bir güne niye başladığımı sorguluyorum. Bir öncekinin aynısı olan güya yeni bir gün. Ee? Nesi yeni şimdi bunun? Öncekinden bir farkı var mı? Yok! O zaman niye uyandın salak herif! Ne anlamı var! Yapacağın bir şey var mı, yok. Hep aynı günü yaşıyorsun sonuçta. Tabii buna yaşamak denirse.

Hemingway'in adamları viski ve kanyak içmeye devam ediyor. Ben biradan ileri gidemedim. Benim ceptekilerin gü-

cü ancak ona yetti. Oradaki moruklardan biri intihar edecekmiş, tam o sırada kardeşi gelip onu ipten almış. O da soluğu kafede alıyor, başlıyor gece yarısına kadar içmeye. Garibim garson evine gidecek ama moruk, bir kanyak daha, diyor. Yahu garsona çok acıdım. Moruğa, geçen hafta öldürseymişsin kendini iyiymiş, diyor. Allah'tan adam sağır da duymuyor. Ama anlıyordur yine de. Aslında insan kendini öldürmeyi düşündü mü bunu bir çırpıda yapmalı. Öyle taksit taksit olmuyor bu işler. Jileti, fazla derine inmeden, onun geçtiği yerlere anında koşturan kanı görene kadar bileğinde gezdiriyorsun da ne oluyor! Tek vuruş yapabiliyor musun? Var mı sende o yürek? Yok. Sen ancak okuduğun kitaplardaki kahramanları takip et: Şimdi ne yapacak bakalım! Sen onu bunu bırak da sen ne yapacaksın, asıl ona bak!

Şimdi bana da Hemingway'in adamı gibi temiz ve aydınlık bir yer lazım ama...

Parkta oturmak bedava. Kola ve çekirdekle bizim işimiz. Üç-beş ipsiz ve işsiz bir araya gelip ceplerdeki üç-beş kuruşu birleştiriyoruz. Çekirdek, iki buçuk litrelik kola, üç-beş kâğıt bardak. Önümüzde kabuklardan bir dağ. Utanmıyoruz da oturduğumuz yeri pislik içinde bırakmaya. Şu genç görevliye acıyorum valla.

Trafonun duvarına dayalı bir koltuk. Park görevlisinin koltuğu. Birileri, yeter artık, bıktım senden deyip çöpe atmış, bizimki de alıp getirmiş kendi mekânına. Karşıdaki büfenin yan tarafında da var böyle bir koltuk. Yalnız o üçlü. Daha da eski. Birtakım emekli kılıklı amcalar gelip oturuyor, büfeciyle laflıyorlar. Büfecilik de zor iş. Gecesi gündüzü yok, hafta sonu yok. Hayatı bu iki adımlık yerde geçiyor adamın. Tuvalet işini ne yapıyor ki? Evi yakın mıdır? Sana ne oğlum! Adam seni düşünüyor mu, bu genç, cips alıyor, bazen de sigara, işi gücü, cebinde parası var mıdır diye? İki kuruş indirim yapayım diyor mu?